

וביאררו בבית מדרשו של רבי ישמעאל, שכן יפה וראוי לעשות, רק אחרי שמתוודה על עצמו, ויהיה זכאי, רק אז הוא ראוי לכפר על אחרים. [=מוטב יבא זכאי ויכפר על החייב, ואל יבא חייב ויכפר על החייב].

שחיטת פר כהן גדול ביוה"כ קבלת דמו ומירוס הדם

אחרי שגמר כהן גדול להתוודות על פרו וידוי שני, היה שוחטו^א, ומקבל את דמו במזרק.

ולא היה מזה את הדם מיד, כי עבודת הקטורת של לפני ולפנים היתה מפסיקה בין שחיטה וקבלה של דם הפר, לבין מתן דמו.

וכדי שבינתיים לא יקרוש הדם, היה נותן את המזרק שבו הדם למי שהיה ממרס [=מגיס ומערבב] בו עד זמן הזאות הדם.

ואותו אחד היה עושה זאת על הרובד הרביעי שמן ההיכל ולחוץ, שהעזרה היתה מרוצפת בשורות של אבני שיש, וכל שורה קרויה רובד, ואותו אדם היה עומד על השורה הרביעית.

אבל בתוך ההיכל לא היה יכול לעמוד, כי נאמר, "וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּבֵאוֹ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וּבְעֵד פֶּלִי קֹהֵל וּשְׂרָאֵל" (ויקרא ט"ז י"ז), ומכאן למדו, שבשעה שכהן גדול מקטיר קטורת לפני ולפנים, אסור שיהיה אדם בהיכל, כפי שיתבאר בעזה"י להלן.^ב

^א לעניין שחיטת התמיד נתבאר לעיל בסוף דף ל"ב שכהן גדול היה קרצו, ומרק אחר שחיטה על ידו, וכאן לא שנינו כן. ויל"ע אם גם כאן היה הדבר כן, וסמכו על מה שנתבאר הדבר לעניין התמיד. או שבוזה היה שוחט הכל לבד. ואם כן, ליל"ע מאי שנא.

^ב והא דאמר לקמן, דפורשין נמי מבין האולם ולמזבח, הא מסקינן לקמן, דהני מילי בשעת הקטרה דהיכל, ובשעת מתן דמים דהיכל, אבל בשעת הקטרה לפני ולפנים, לא, והכא איירי בהקטרת קטרת דלפני ולפנים, ומיד אחר הקטרת קטרת דלפני ולפנים, נטל הדם מיד הממרס. [ו] ולקמן כי בעי לאוכוחי דפורשין מבין האולם ולמזבח, אף בשעת הקטרה דלפני ולפנים, מברייאת דרבי יוסי, הוה מצי לאוכוחי ממתניתין, דאין פורשין, והוה ליה למימר אדמקשת לי מברייאת דרבי יוסי, תביא לי סיעתא ממתניתין. ויש לומר דמתניתין לא הוה מצי לאיתויי סיעתא, דאיכא למימר כיון דהפרשה דמבין האולם ולמזבח אינה אלא מדרבנן, דמדאורייתא אין פורשין אלא מאהל מועד, לא גזרו אלא על העומדים שם שלא לצורך. ואם תאמר אם כן אמאי לא קאמר דהא מילתא איכא נמי בין היכל לבין האולם ולמזבח, דאילו מהיכל פרשינן אפילו לצורך, ומבין האולם ולמזבח לא פרשינן אלא שלא לצורך. ויש לומר דהמקשן דלקמן סבירא ליה דאפילו מהיכל נמי לא פרשינן לצורך עבודה, והוה לא היה מגיה במתניתין מידי, אלא הוה תני שבהיכל, דכיון דצורך עבודה הוא שרי אף בהיכל. [תוסי].